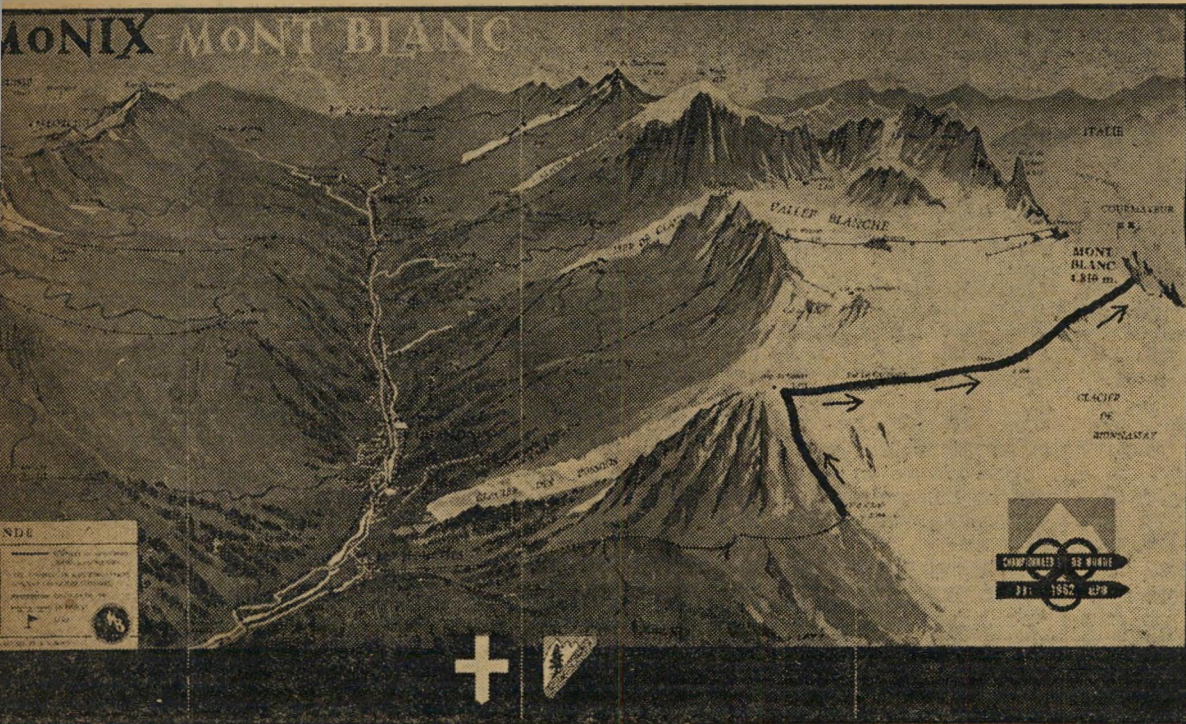


ביותר שביצעו ישראלים השנה: ההעפלה השגועונית להר הגבוה ביותר באירופה

# במכנסים קצרים



לפנינו הלכה קבוצה אחת ואחריו עוד שתיים. כולם שהיציים — כולם אלפינים טים. אחרי מנוחה של רבע שעה ליד ה' מדענים יצאו לקטע האחרון.

הלכנו עד לפיסגה. לפי ההורעה הראשוני נה שהתפרסמה בישראל מצאו אותנו באפיק סת כוחות בגובה 4300 מטר — במיצפה וואלו. רק כדי שלא ישמיעו — יש לי תמונה שצילמתי מפיסגת מון בלאן, ובה נראה צריף המדענים — מלמעלה.

השיפוע מהמיצפה היה מעל לשמונים מעלות — ממש קיר. אם אין שלג אי אפשר לעלות. אבל תמיד יש שלג. רק בשלג הרחוס יש אפשרות להיתלות. אבל באותו יום היו 75 סנטימטרים של שלג טרי. ואותו שלג גמר אותנו. עוד אספר איך.

הבטיח בהא הידיעה ביפוס למון בלאן היא שהמון בלאן בנוי כפיין אוהל דרישפועי, ואתה הולך כל הזמן על ההוד בין שני השיפועים. שם אתה ממש צועד עקב אחרי אגודל. בסך הכל 800 מטרים — אבל זה לקח קרוב לשלוש שעות.

באמצע העליה ישנה נקודה שכבר ספגה הרבה דם של מטפסים. זוהי הנקודה היחידה על מון בלאן — ההר הלבן — שאינה לב' נה. זהו אי של סלעים חדים המתנשא מתוך השלג. מוכן להתחפר בשלג. לפתע — סלע חלקלק, והדריכה לא יציבה. אין שום אפשרות לעקוף את 20 המטרים הנוראים הללו. כל הרוצה להגיע לפיסגה חייב לעבור אתם. עשינו אותם בשלוש רבעי שעה. עשו חשבון: שתי דקות ועשר שניות למטר. זה הממוצע. היו מטרים שלקחו הרבה יותר. ממש בקצב צב. ממול הופיעה הקבוצה הראשונה, שהיתה כבר בדרכה חזרה מהפיסגה.

## המסלול אל הפיסגה

כפי שצויר בידי רמי וואלד, על גבי נראית העיירה שאמרי

מפת תיירים זו של האלפים הצרפתיים. במרכז

ניס, ממנה יצאו השניים דרומה. מלהיחוש נסעו מזרחה עד להני דאגל, שם נפסק הפס המקוקון של הרכבת. משם טיפלו ברגל, לאגוויל דה גוטה. מכאן יצאו לפיסגה, דרך דום דה גוטה.

רעהו, בהרגשתנו הרעה. התחלנו לרדת. אחרי 20 רגע של ירידה קיפנו בכלל את החבל והלכנו נתמכים אחד בשני. זאת כבר לא היתה הליכה. לא היה אפילו כוח להיסחב. רגליו של מוטי היו מכוסות בשיכבה עבה של שלג — כמו משהו שמוציאים מהפריזר, וזה היקשה עליו את ההליכה. לא חשבתי על שום דבר. באותם רגעים. פשוט התרכזתי על הצעד הבא והצעד שאחריו בשלג. וזה לא דבר פשוט. הרבה יותר קל לעלות מאשר לרדת. כשאתה תוקע צעד בעליה הרגל נשאר תקועה. כשאתה יורד, הרגל מתחלקת וקשה לתקוע אותה לעמידה יציבה. השלג הפריך שירד כל הלילה הקודם היקשה עלינו עוד יותר.

כי מקום לשני אנשים יחד אין על

עברנו, כשאני הולך ראשון ובמרחק של עשרה מטרים ממני פוסע לו מוטי. כל שנייה ציפיתי לחוש את המשיכה הפיזאומית של חבל מתהדק סביב מותני, כשמוטי נתילה בקצהו השני, מפרפר באחורי. אני מתאר לי שגם למוטי היתה הרגשה דומה.

אחר הסלע נראתה הדרך לפיסגה ממש כמו רחוב סלול. הגענו לפיסגה. אין שם שום סימן, שם שלט, שום דגל. סתם המקום הכי גבוה. אתה פיתאום מרים את העיניים מתוך הרגל — ולא רואה שום דבר מעליך.

## הצצה בהיקופטר

תוך כדי ירידה עברו איתנו שתי הקבוצות האחרונות של השווייצים, שהיו גם הן בדרך למטה. בלי להגיד שום הלכו לדרכם. הם ראו שמצבנו קשה, אבל אלפיניסטים מה ללים אלה לא התעקבו אפילו לשאול אם אנחנו זקוקים לעזרה בין השלגים הנוראים. לנוח — אי אפשר היה. אילו תקענו את הגרון כדי לשבת עליו, היה שוקע בתוך 75 הסנטימטרים של שלג טרי. ולשבת על השלג — כמוהו כהתאבדות. היינו פשוט קופצים. אל תשאלו איך עברנו את הסלעים. הגענו איכשהו למיצפה חאלו ודפקנו בדלת של האנגלים. לקח איזה עשר דקות עד שהיא נפתחה. נשארנו לעמוד בחוץ, נשענים אחד על השני. לבסוף פתחו את הדלת. הם ראו את מצבנו ונתנו לנו מיד להיכנס. בפנים זכינו לטיפול ניפלא — ביחד אחרי נסיונו עם השווייצים. הם גירדו למוטי את השלג מהרגליים, נתנו לו משהו חם לשתות והשכיבו אותו מתחת ל-200 שמיכות.

אני, בינתיים, הורדתי לפי עצמם את הנעליים, כי נצטרך לחכות כאן לפחית שעתיים עד שנהיה מסוגלים להמשיך בדרך. הורדתי את הנעלים — וגיליתי קרח! כשהבריטים ראו את הרגליים שלי הם הסבירו לי שזה יקח יותר משעתיים עד שאהיה מסוגל ללכת. בעצם, הסבירו לי, אני יכול ללכת. אבל אם אעשה זאת יצטרכו לקטוע לי את הרגליים. הן היו קפואות. שכבנו שעתיים מתחת לשמיכות, כשאנחנו מנסים לשכנע את עצמנו שמצבנו אינו קשה, בעצם. אבל לא היתה לנו ברירה. מארחינו הציעו שנזמין הליק פטר. היינו במצב לא נעים. כי לבריטים לא היה כל קשר אלחוט עם הצרפתים, וכדי להזמין הליקופטר עליהם לרדת ברגל עד אנחילדה'גוטה, בערך ארבעה קילומטר הליכה, ולא היה לנו נעים להפריע להם בצורה כזאת.

אבל הם לא התחשבו בהתנגדותנו וירדו, לבושים כהוגן, להזמין הליקופטר. ההליקופטר הגיע כעבור כשלוש שעות. ליד הצריף לא היה מקום לנוחיה; את 50 המכרים עשינו בעזרת מארחינו האדיבים. הודינו להם בלתיצתיד. הם אומנם לענו לנו, כשראו איזו שטות עשינו, אבל בסך הכל היו אדיבים וגנדיבילי.

יצאנו לדרך של שלוש דקות — שעלתה בדיק 35 אלף פראנק. ווג גרביים חמות עולה שמונה פראנק. ידעתי את המחיר גם לפני שטיפסנו, אבל רציתי לחסוך.

## חזרה לאסיה החמה

ל קחו אותנו לעיירה בשם לפאיט, ואחרי שהשארנו את הרכונן בשדה-התעופה כהתחייבות לשלם את הכסף, נכנסנו לאמבולנס שהסיענו לבית-החולים. בכניסה פגשנו צרפתי צעיר ונחמד, שהתיידדנו איתו באנחילדה'גוטה. הוא היה בין אלה שחיתרו על העליה וירדו למטה. מסתבר שבירידה חזרה נפלה עליו ועל חברו וחברתו מפולת שלג. הוא ישב בתור המודיעין של בית-החולים וחיכה לדיאגנוזה של הרופא על שני חבריו. הסתבר שחברתו שברה את הרגל וחברו סובל ממועוץ-מוח.

כך שבכל זאת יצאנו בחסד. אחרי טיפול של עשר דקות — שעלה לנו 4500 פראנק — יצאנו בדרךנו לשאמונים: אני בלי רגליים, מוטי בלי ידיים.

בשלושת הימים הבאים באכסניית הנוער מוטי היה דואג לקניית האוכל ואני הייתי דואג להכינו. אחרי שלושה ימים, כשכל הצד הכספי הסתדר בעזרת החברה כנאול, יצאתי לשחיץ ומוטי לעיירה סמוכה, בה ישבו וודו וודותו בבית-הבראה. כנאול, ביקרתי אצל רופא שהציע לי לחזור מיד ארצה במטוס ולא להיטלטל ברכבת ובאניה. בעזרתו האויבה של קונסול ישראל סדר לי כרטיסטיסה. בשתיים וחצי בלילה נחתתי באסיה הטובה והחמה.

## הרגליים — גוש קרח

איך מתארים רגעים כאלה? התרוממות הרוח? שמחת בראשית? אני סתם הייתי מבסוט. השגתי את המטרה. לא היה לנו גם זמן לחשוב על ציונות, על זה שהיינו הישראליים הראשונים לא רק אחרי אלפינים שנה, אלא בכלל, שהגיעו לשם. היתה לנו בעיה אחת ויחידה: קור כלבים. אתה ממש עומד על מקום פתוח לכל רוחות השמים. היינו לבושים כמו הרגילים להתלבש בתל-אביב ביום חורפי רגיל: אני במכנסים קלים, חולצה בעלת צווארון פתוח ומעיל רוח אמריקאי. לרגלי לבשתי גרבי סטרץ' קצרות. מוטי היה מוכן יותר ממני, במה שנגע לגרביים: הוא לבש גרבי צמר ארוכות. אבל מכנסיו היו מכנסי חאקי קצרים.

כפפות לא היו לנו. על ידינו לבשנו גרבי סטרץ'. שעה שעמדנו על הפיסגה התחיל מוטי להתאונן שהוא לא מרגיש את היד. הוא כופף את האצבעות ונשף עליהן בשפתיים קמוצות — ולא הרגיש את הבל פיו על אצבעותיו הקפואות. אני עוד לא הרגשתי שום דבר. נשארנו שם חמש דקות. יותר מזה אי אפשר היה להחזיק מעמד. קיצרנו את החבל, כדי שנהיה יותר קרובים. מעשה אינסטינקטיבי, בו ביקשנו להיות קרובים יותר איש אל



ביתמונה שצולמה עליידי רמי וואלד. רואים בבירור את צורתו הדו' שיפועית של ההר. חתם השחור. המוארד. הנראה בתוך חשלב, הוא הקטע הקסח ביותר של המסע, חששו כולו מסלעים משופעים וחלקלים ביותר.

## הפיסגה